

Scherbaum^{oo} kruh je najboljši in zdrav!

825

stopov. Pred dnevi je lahkomiselna žena trgovca moža ustrelila, polila truplo z bencinom in ga skurila do malen kostnih ostankov. Ker ni bila sama v hiši, je prišla zadeva na ušesa policiji, ki je dognala nečloveško dejanje. Najbrž je izginil v plamenih tudi Italijan na isti način kakor Njujorčan.

Cela vas zdrknula v morje. Na Japonkem so imeli v zadnjem času močne deževne nalive. Iz Tokija javljajo, da je odnesel plaz v morje vas Kogošima v noči, ko so bili nje prebivalci v trdem spanju. Izginilo je v morje 30 oseb.

Izbruh malo znanega ognjenika. Severna Amerika ima polotok, ki se imenuje Alasko. V bližini Alaske so številni manjši otoki Aleuti. Aleutsko otočje je vulkanskega izvora in najbolj znan ognjenik je Katmai. Okolica ognj bruhajočega Katmai je doživela dne 4. junija 1912 strahovito nesrečo. Na nezgo-

do so postali pozorni, ko je deževal pepel po celi severni Ameriki in je radi izbruha hudo trpelo mesto Kudiak, ki je oddaljeno od vulkana 170 km. Odposlanci vseučilišča v Washingtonu so raziskovali od leta 1915 in 1919 ognjenik, njegovo delovanje ter okolico. Ta ekspedicija je ugotovila, ako bi se bil zgodil izbruh Katmai junija 1912 kje v Berlinu, bi bili videli steber pare po celi Nemčiji in potres bi bili čutili do Rima. V Leipzigu bi še bilo pepela 30 cm na debelo in mesto samo bi bilo 60 ur popolnoma zatemnjeno. Že v okolici Berlina bi bilo uničeno vsako življenje in cele mesece bi ne upal nikdo na kraj nezdgo. Pokrajina krog Katmai nudi še danes veliko zanimivosti in jo je proglasil rajni predsednik Združenih držav Wilson za naravni park, ki je pod državno zaščito. Sedaj gradijo posebno lukso, ki bo nekak uhod v naravne posebnosti vulkanskih krajev.

Neprodinra džungla.

Približno 600 km od indijskega glavne mesta Kalkutta se razprostira na potu na Darjeling, ob vznožju Himalaje pogorja ležečega angleškega zdravilišča, znana džungla »Rayama«. Treba hoditi dobre 4 dni peš skozi gosti pragozd, da prideš do pokrajine, ki je znamenovana na kartah pod imenom: Kačji gozd. Pravičica pripoveduje, da prebiva v notrajnosti gozda beli človeški prarod. Nobeden še doslej ni videl teh ljudi. Pa tudi ni verjetno, da bi se upal bivati človek v tem najbolj nevarnem kraju. Po džungli kar mrgoli kač vseh vrst in opic.

Trdijo, da so neomejene gospodarice te sicer rodovitne in še do danes popolnoma neizrabljene in nedotaknjene džungle: kače, škorpioni in orjaške pijavke. Ta golazen se plazi v takih množinah, da se upajo med njo prebivati v stalni smrtni nevarnosti le še pantri in tigri. Zverjad je v neprestanem boju s kačami, škorpioni ter pijavkami.

Popolnoma izključeno je, da bi prodrl človek živ skozi džunglo. Železnica se izogne v krogu Kačjemu gozdu. Ljudje imajo pred to džunglo tak strah, da se ne upa nikdo niti v bližino. Ne da se preceniti število živali, ki umirajo dnevno od kačjega strupa ali objema. Ako se ovije orjaška kača krog telesa pantra ali tigra, je žival izgubljena.

Poleg kač se lahko držijo v džungli škorpioni in pijavke, ker je tudi ta golazen enako nevarna. Vzdržuje se tukaj beli škorpion, kojega pik je smrten tekom pol ure. Pijavke dosežejo, ako dorastejo, debelost moške roke. Po 20 do 30 pijavk skupaj se zakadi v plen in mu izsesajo kri pri živem telesu.

Omenjena golazen bi se v džungli po letih tako razmnožila, da bi postala nevarnost tudi za sosedne kraje. V tem oziru je priskočila na pomoč narava sama. V velikih množinah se podijo po strahovitem Kačjem gozdu majhne opice, ki jih imenujejo mungo. Mungo je največji sovražnik vseh vrst kač. Z drevesa se požene največji in najbolj strupeni kači za vrat in jo usmrti z zobmi. Te opice se ne preživljajo s kačami, ampak jih samo neusmiljeno preganjajo ter uničujejo.

*

Med kačami, kuščarji in krokodili.

Holandski zdravnik dr. Feliks Kopstein je bival dalje časa v Tasikmalaji na indijskem otoku Java. Te dni je imel na Dunaju predavanje o svojih potovanjih ter doživljajih. Med drugim je zaupal poslušalcem marsikaj o tamošnjih orjaških kačah, kuščarjih in krokodilih.

Kopstein trdi in je tudi dokazal, s to-

Iz nekdanje cesarske Kitajske.

Nevidni kitajski cesar.

V največjih časteh je bil še do pred leti kitajski cesar. Samo enkrat v letu in sicer na novega leta dan sta zapustila cesar in cesarica svojo palačo, ki je bila mesto zase. Ta dan sta se podala izven stolnega mesta Peking v tako zvani »nebeški tempelj«, da bi izprosila z molitvami od bogov blagoslov celemu cesarstvu za prihodnje leto. Cesarjev izhod je zahteval velike predpriprave, ker ni smel nikdo »sina neba« videti pri vožnji skozi mesto. Vse one ulice, po katerih se je vozil cesarski spreved, so ta dan izpraznili, posuli s cvetlicami in proti pogledu zastrili na dve strani z 2 m visokimi platenimi stenami. Gorje onemu Kitajcu, ki bi se bil drznil polukati skozi zastor no steno! Radovednost, vsaj enkrat videti svojega cesarja, bi bil plačal vsakdo z izgubo glave.

Pogreb na Kitajskem.

Žalna barva na vzhodu je bela. Ako se je vršil še v cesarski Kitajski pogreb, se je vila po mestnih ulicah dolga bela črta. Ne samo mrtvi in njegovi sorodniki, ampak vse, kar se je udeležilo pogreba, je moralo biti belo. 20 slug je neslo v belih oblekah težko krsto pod baldahinom. Celo živali, ki so vlekli pri žalnem sprevedu darila mrtvemu, so morale biti bele barve. Žalujejoče žene, ki so spremljale krsto od 2 strani, so stopale ter upile v belih oblačilih. Kakih 30 let pred znanim upom boksarjev na Kitajskem je bila splošna navada, da so bili z umrlim gospodarjem živi pokopani: njegova prva žena, sluga in najljubši konj. Pozneje so devali omenjene žrtve v grob, a so bile izrezljane iz trdega papirja. Čim bogatejši je umrl Kitajec, tem dalje ostane njegova krsta na kraju

pokopa nezagrebena na vrhu zemlje. Preostali nosijo mrliču jedila ter pijače v dokaz, da lahko zanj vedno skrbijo. Kitajci ne poznajo pokopališč, — nobenih zdravstvenih predpisov in si pač lahko mislimo, kakšni duhovi se širijo po poljih, kjer čaka cele tedne na zagrebljenje po več odprtih krst. Vsa kemu mrliču dajo za na pot na drugi svet čoln in par novcev in seve oboje v papirju.

Moško pravo in skrivnost ženske noge.

Mož Kitajec je imel v cesarski Kitajski pravico, da je novorojenčka sprejel ali ga zavrgel. Bivši avstrijski mornariški častnik pripoveduje o pravu moža sledeči doživljaj: »Že od daleč sem slišal pri obisku kitajskega mesta glasno stokanje ter jokanje. Ko pridem bliže, zagledam za ograjo Kitajko z dojenčkom v naročju, moški jej je skušal otroka iztrgati. Na moje vprašanje, kaj se tukaj godi, mi je pojasnil drug Kitajec, da hoče kitajski oče odvzeti ženi-materi otroka, da bi ga vrgel v — prepad, ker že ima dovolj otrok. Mati se brani malčka prepustiti smrti. Naenkrat se je razlegel v srce segajoč krič braneče se matere, ki je še vedno tiščala otročiča v naročju. Živinski oče je držal v rokah ročico otrokovo, katero je iztrgal lastnemu — živemu otroku. Skočili smo nad nečloveškega moža, ga obdelali z udarci, da je pobegnil, a otročiček je drugi dan za tem izdahnil. Ko sem prosil predstojnika policije, naj vendar kaznuje surovino, mi je odgovoril, da je vršil Kitajec svojo pravo in ni niti najmanj kazniv!«

Kakor znano, imajo Kitajke umetno in nasilnim potom sključene ter zveržene noge ter hodijo šepavo in vedno obute. Nikdar se ne zgodi, da bi pokazala Kitajka komu golo stopalo.

Kitajke nosijo zveržene noge, ker je to znak lepote in znak, da kitajska žena ne sme in ne more pobegniti od svojega moža!